

§ 4. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług wykonując swoje zadania określone w § 2 i 3 współdziała z właściwymi naczelnymi i centralnymi organami administracji państwowej oraz terenowymi organami administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 5. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) współdziałają i porozumiewają się z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług w sprawach określonych w § 2 i 3.

§ 6. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług:

- 1) sprawuje nadzór nad podporządkowanymi jednostkami organizacyjnymi,

- 2) kontroluje działalność jednostek pozarolniczej gospodarki nie uspołecznionej oraz organizacji zrzeszających osoby fizyczne i prawne (jednostki pozarolniczej gospodarki nie uspołecznionej) prowadzące zarobkową działalność gospodarczą w zakresie handlu wewnętrznego, usług i drobnej wytwórczości oraz jednostek nadrzędnych tych organizacji.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług (Dz. U. z 1972 r. Nr 26, poz. 185 i z 1974 r. Nr 20, poz. 160).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1976 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

223

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 listopada 1976 r.

w sprawie uznania Polskiego Towarzystwa Rusycystycznego za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

Na podstawie art. 46 i 47 Prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 808 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Polskie Towarzystwo Rusycystyczne uznaje się za stowarzyszenie wyższej użyteczności.

§ 2. Polskiemu Towarzystwu Rusycystycznemu nadaje się statut, który ustala i ogłasza Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

224

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 3 grudnia 1976 r.

w sprawie szczególnego trybu wykonywania orzeczeń sądowych o umieszczeniu małoletniego w placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Na podstawie art. 1095¹ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296, z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231 oraz z 1975 r. Nr 45, poz. 234) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jeżeli, stosownie do art. 1095¹ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, sąd opiekuńczy uzna, że zachodzi potrzeba niezwłocznej zmiany środowiska wychowawczego małoletniego, co do którego orzeczono umieszczenie w placówce opiekuńczo-wychowawczej, wydaje postanowienie o wykonaniu orzeczenia z pominięciem trybu przewidzianego w art. 1089—1095 tego kodeksu.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, sąd opiekuńczy może wydać na posiedzeniu niejawnym. Na postanowienie to nie przysługuje zażalenie.

§ 2. Wykonanie orzeczenia następuje przez niezwłoczne umieszczenie małoletniego w pogotowiu opiekuńczym albo w domu małego dziecka, jeżeli małoletni nie ukończył 3 lat, a gdy nie jest to możliwe — w innej placówce opiekuńczo-wychowawczej.

§ 3. 1. Przed przystąpieniem do wykonania orzeczenia sąd opiekuńczy zawiadamia pogotowie opiekuńcze lub dom małego dziecka o terminie umieszczenia tam małoletniego.

2. Jeżeli okaże się, że małoletni nie może być przyjęty w pogotowiu opiekuńczym albo w domu małego dziecka w oznaczonym terminie, sąd opiekuńczy występuje do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego o wskazanie — w termi-